

Podle předpisu § 204, odst. 2 č. 1 cit. uher. pol. trest. řádu, shledá-li odvolací úřad přezkoumávaje rozhodnutí první stolice, že se v konkrétním případě vyskytuje důvod uvedený v bodě 6 §u 178 tohoto řádu, že totiž dispositivní část rozsudku je nesrozumitelná, jest povinen hleděti k tomu z moci úřední a rozhodnutí takové anulovati nebo změnit.

Když tedy žal. úřad vzdor těmto ustanovením pol. trest. řádu prve zmíněnou neúplnost a nesrozumitelnost trest. nálezu první stolice neodstranil, jest i nař. rozhodnutí ve svém výroku o trestu neúplné a nesrozumitelné, neboť není v něm určitého výroku o trestu pro každého z obviněných. Tato nesrozumitelnost dispositivní části trestajícího rozsudku zakládá však naprostou jeho zmatečnost, k níž nss-u jest přihlížeti.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss jako nezákonné.

Č. 3100.

Valutární opatření: O výměně polských marek podle opatř. Stál. výb. č. 583/1920.

(Nález ze dne 12. ledna 1924 č. 20.440/23).

V ě c: Gustav. R. v Českém Těšíně proti berní správě v Českém Těšíně o výměnu bankovek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Podáním z 25. listopadu 1920 zažádal st-l u žal. úřadu o poskytnutí výhody při výměně bankovek po rozumu opatř. Stál. výb. z 8. října 1920 č. 583 Sb. a to pro pohledávku 48.727·64 Mp proti městské obci P. Těšínu, z kteréžto částky obdržel dne 6. listopadu 1920 20.000 Mp, zbytek pak získal po 23. listopadu 1920 jako doplatek na pohledávku 82.727·64 Mp za hrobky postavené pro onu obec. Vykázal, že se narodil v Těšíně, že tam byl příslušný, a že bydlí v Č. Těšíně od roku 1891. Teprve v dubnu 1920 zařídil se pro sebe a utrpěl by nenahraditelnou škodu, kdyby mu nebyla povolena výměra v poměru 1 : 1, případně 1 : 2 neb alespoň 1 : 3. Jedná prý se kromobyčejný případ podle § 11 cit. opatř. Stál. výb., totiž o zmírnění prokázaných příkrostit způsobených jedině rozdělením Těšína. V nedostatku vlastního kapitálu musil prý se omeziti na úvěr.

Podle protokolu z 21. ledna 1921 dodal pak, že mu bylo již vyměřeno 4410 Mp v poměru 1:1 a 48.000 Mp v poměru 3:1. Ježto však byl nucen po 10. srpnu 1920 platiti dělníkům v čsl. penězích, musil si oněch 48.000 pol. marek vypůjčiti, maje sám pouze onu pohledávku proti městské obci Pol. Těšínu. Poněvadž však byl nucen splatiti tento obnos 48.000 Mp rovněž v čsl. penězích a to v poměru 2½:1, utrpěl ztrátu přes 3000 K. Žádá proto, aby mu výměna byla povolena v poměru § 1 lit. a) a b).

Výměrem z 9. února 1921 povolil mu žal. úřad výměnu 48.000 Mp a to 10.000 v poměru 1 : 1, zbytek 38.000 v poměru 3 : 1.

Výnosem ze 4. července 1922 poukázalo fin. ředitelství žal. úřad k tomu, že podle protokolu z 21. ledna 1921 vyměnil si žadatel při řádné výměně 4410 Mp v poměru 1:1 a 48.000 Mp v poměru 3:1. Povolení výměny z 9. února 1921 nemá tedy patrně zákonného podkladu, pročež má úřad vydání onoho rozhodnutí ospravedlniti.

Na to nař. nyní rozhodnutím žal. úřad odvolal ono dřívější povolení a zamítl st-lovu žádost, poněvadž ona částka neobíhala ještě dne 10. srpna 1920 na Čsl. Těšínsku, neboť žadatel, jak jde na jevo z pokladní knihy, kterou předložil dne 21. ledna 1921, neměl oné částky na hotovosti, nýbrž přijal ji teprve po tomto dnu (§ 1 cit. opatř. Stál. výb.). Vyzývá se tudíž st-l, aby neprávem mu přiznaný a vyplacený obnos 22.666 Kč 66 h složil nejpozději do 10. února 1922 u berního úřadu v Č. Těšíně, načež bude mu vrácen obnos 48.000 Mp.

O stížnosti do výroku toho podané uvážil nss takto:

St-l nepopírá, že by žal. úřad nebyl vůbec oprávněn výměnu jednou povolenou opět odvolati, nýbrž brojí pouze proti správnosti názoru, z něhož úřad při odvolání tom vycházel maje za to, že výměna byla povolena neprávem, a snaží se stížnost dovoditi, že povolená původně výměna stala se po právu.

V tomto směru vrcholí jeho vývody v podstatě v tom, že nejde o výměnu podle § 1 opatř. Stál. výb. z 8. října 1920 č. 583 Sb., nýbrž o poskytnutí výhod podle 2. odst. § 11 téže normy. Poněvadž úřad dovolává se ustanovení § 1 opřel skutkově svůj výrok o okolnost, že hotovost, o jejíž výměnu jde, dne 10. srpna 1920 nebyla v oběhu na čsl. části Těšínska, a že jí st-l teprve po tomto dnu nabyl, kterýchžto skutkových okolností st-l nepopírá, lze jeho vývodům rozuměti pouze tak, že pokládá za to, že v případě 2. odst. § 11 tohoto skutkového předpokladu na rozdíl od § 1 není třeba. Názor tento jest však mylný, ježto i povolení výhod podle § 11 předpokládá právě tak, jako ustanovení § 1, že žadatel měl hotovost v polských markách, o jejíž směnu žádá, již dne 10. srpna 1920 ve svém držení, resp. že jde o hotovost, která toho dne již obíhala na čsl. části Těšínska.

Jak svrchu uvedeno, st-l správnosti skutkového zjištění žal. úřadu, že podmínek těch v daném případě nebylo, nepopřel. Potom však opatření Stál. výb. nemohlo býti vůbec úřadu právním základem pro povolení směny oné hotovosti, a to ani podle § 1 ani podle § 11 — nehledí-li se ani k otázce, zda a pokud z § 11 lze dovozovati vůbec nějaký právní nárok na ony výhody i za podmínek zákonem předpokládaných.

Jestliže tedy žal. úřad hledě k tomuto skutkovému nedostatku shledal, že jeho původní rozhodnutí bylo nejen nezákonné, nýbrž následkem překročení mezi kompetence dokonce zmatečné, nelze důvodně popírati, že zde byl základ k tomu, aby povolení to bylo opět odvoláno, ať již šlo o povolení podle § 1 nebo § 11 a jest tedy stížnost v tomto směru bezdůvodná.

Další výrok žal. úřadu, že st-l následkem toho povinen vrátiti částku vyplacenou mu v čsl. měně proti vydání obnosu jím za ni v polských markách složeného, jest pouhým důsledkem toho, že výměna ta byla, jak právě dovozeno, právem odvolána.

Bylo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.